

—Si se la treu, no tinc més remei que aguantar la capa.

'POMPEYA'

Temple de l'alegria

Telefon 2458

Tots els dies, tarde i nit,

Gran concert per 50 hermoses artistes, 50

APRES MINUIT SOUPERS TANGO

AMENITZATS PER NOTABLE SEXTET

EXIT del colossal duette còmic EXIT

LOS VIVESKIS

Societat Recreativa PAPITU

Paralelo, 116 i Camp Sagrat, 2

Els membres de la Junta tenen el gust d'invitar-vos a visitar reservadament l'artístic «Refúgium Pecatorum» s'on pogueu amagar les vostres vergonyes i apagar la fam i set o set i mig propies de Primavera.

En aquest «Casal barrilair Papitesc» vos serviràn nostres cambreres els tragos més purs i creiem que acabaran per fer-vos ballar com voldrán, puix totes són «honradas y de buena familia» i amb el dot de'n Cumellas y altres.

Esperem no deixareu de visitar-nos a fi de que la vida d'aquesta societat sigui llarga, gruixuda i que ragi.

Local únic a Barcelona, convertit en esplèndid jardí.
Servei de Cafè-Restoràn.

Se parla Francès, Anglès, Italià y Turc

Obert día i nit

SOCIETAT "LA BOMBILLA"

75, Sant Pau, 75

Segons han acordat les nacions bel·ligerants, mentres duri la guerra l'únic lloc per a fer la pau es anar a fer sarau tots els dies tarde i nit a La Bombilla, s'on hi ha un pet de xicotes d'aliment que us faràn passar tot el mal humor.

Orquestra de primer ordre

75, SANT PAU, 75

Les injeccions, els lavatges, el sàndalo i arheol solen retardar la cura de la PURGACIO, semblant primer que van bé, però al deixar-los torna el flux, i, en general, sols entretenen la cura. Amb les especialitats

PARADELL

en pocs dies se logra la curació completa.

27 anys d'èxit

Farmacia PARADELL, Comte de l'Assalt, 28. BARCELONA

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT

MOTOCICLETES y SIDDE CARS

SUN

A. SANROMA - Dalmús, 62 - Telefons 1095 - BARCELONA

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda

El Rei dels Music-Halls

Grans ovacions a

SWIP-DUO

45 HERMOSAS ARTISTES 45

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure

Restaurant a la carta

Mutuaqueu gratis

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes,

Farmacia Paradell

Assalt, 28 (carrer Nou)

SARNA (Ronya)

El producte patentat

SULFURETO CABALLERO

no té els inconvenients dels sulfuretos. En 10 minuts fa desaparèixer la sarna. Desconfieu de les imitacions

Assalt, 86. BARCELONA i Centres de especifica

UN REMEI QUE CURA

En tots, absolutament en tots els casos en que la Debilitat del cervell, la Debilitat sexual (impotència), la Neurastenia, les Afeccions de la medulla, la Vellesa prematura, l'Agotament físic per excessos, la Pèrdua de la memoria i la Debilitat nerviosa, han fet presa d'un individu, la CURA de BOSTON (en pilloles) a base de substàncies tòniques combinades pel procediment especial BOSTON li retornarà sempre la salut perduda

BOSTON CHEMICAL WORKS - WATFORD

Depòsit: Segalà, Rambla de les Flors, 14. ALSINA, Passatge del Crèdit, 4. - BARCELONA.

LES HORES D'AMOR SERENES

Més impetuosa que'l devallar de les torrentades, és potent que la força dels vents en el desert, més brusadura que la lava dels volcans, és la carn de la dona, i de la carn de la dona, en especial la que pertany a la molt terrible i desconcertant Bella Chelito, fill de vells desahuciats de l'amor, estimulants de les passions matrimonials per vigorització momentània dels marits que la van a veure, rejuvenidora dels joves que comencen a sentir-se escassos de primera matèria, desespero dels joves que clapiten com un cavall de tres anys i iniciació sobtada de nens atrevits que ja fumen *señorilas* i escupen de cantó.

La Bella Chelito no és una dona i és la suprema representació de les dones; és com una mena de comandí, block, carnet o manual on se resumen totes les virtuts de la dona. Veure a la Chelito és veure-les a totes en un plegat. Tocar-la, és tocar-les a totes. Aixones... és daixones a totes. Tal és el grau de concentració sexual i sensual que ha lograt reunir en un sol còs, més elegant que'l còs diplomàtic, més fogós que'l còs de bombers i més diligent que'l còs de metges municipals.

Si es feia un estudi del caudal d'energies que una dona com la Chelito arriba a despertar i a consumir en un nombre d'anys determinat, s'espaiaria tota la vida. No's té ni la més petita noció de la força que crea que malgasta una dona com aquesta. Ni el kàiser amb la seva guardia imperial, ni la companyia de la Hamburg American-Line que segons tenim entès és un dels millors del món, ni el prestigi de'n Foronda, per exemple, són comparables amb la potencialitat de producció d'energies d'una dona com la que ara ens ocupa i que ocuparia sempre si ella volgués.

Una dona com la Chelito es menja les obres de la Bíblia, les Filatures del Ter i la força de la Lliga Regionalista. Una vegada hi havia un americà que havia dividit barcos que no estaven mai parats. Doncs aquest americà tenia una xicota com la Chelito, i amb vuit dies i el senzill gasto de sols tres molles de pa, vuit porrons d'aigua i mitja pastilla de savó se va menjar quatre barcos, i una tarde al Monte Calvario es va empassar tots els altres. I l'animallet entrat reia quan ella se'ls empassava...

Sembla senzill el cas de la relació amorosa entre un senyor de pasta i la Chelito i resulta d'una altíssima transcendència sociològica. Qualsevol se creuria que no té cap importància el fet d'un senyor fabricant que té un amor i sostingui relació íntima amb una senyora amb la força de la Chelito, i se'n poden treure greus conclusions per a la nova ciència que tendeix a establir l'equilibri en la societat a l'objecte de convertirla en una ciutat recreativa. Un home de negocis estima a una dona d'aquestes i gasta amb ella un dineral diariament. Doncs bé, aquests diners que llança son suor de

l'obrer, són les vuit hores, són el primer de maig, són quarts de jornal, són producció. I heu-vos aquí un fet piramidal. Els obrers seus treballen molt i guanyen poc. Ell guanya molt no treballant gens, però en canvi aquests mateixos diners que ha guanyat tan depressa els llança també molt depressa, potser encara més depressa que no'ls ha guanyat, perquè ella els hi xucla a gran velocitat, i si els obrers els hi han guanyat treballant, ella els hi guanya parant. Legítima i justa llei de la compensació que estableix l'equilibri i la justícia en un fet patent d'injustícia social. Heu-vos aquí, doncs, com en la dona i en la seva bellesa especialment, té la classe proletària un venjador fatal. Jo proposo que els obrers cridin amb mi, que també ho són una miqueta:—Visquin les cocotes! Visca l'Internacional! i Visca la Bella Chelito!

Però si la Bella Chelito, retornant al punt de vista inicial d'aquest article—té força centrípeta o d'amatgatzement, també irradia energies. Si consum dinamisme, també produeix. Els obrers treballen a les fàbriques i als tallers desesperadament, infadigablement, per a que ella mengi bé, vesteixi bé y dormi bé, etc., però el seu menjar bé, el seu dormir bé, el seu vestir bé tenen una resultància: la seva bellesa, i la seva bellesa es una deïu inagotable i potent d'irradiació de forces. Ella amb la seva bellesa consum riquesa, però amb la seva bellesa en produeix, perquè dona feina als Registres civils fent augmentar la natalitat i amb la natalitat corren les llevadores i fan negoci les dides—un ram que tothom té en oblit, menys els soldats que no són de quota.—Ella amb la seva bellesa impulsa als homes al matrimoni, escalfa els temperaments apagats, excita als vells i als que encara no ho són. Una sessió de Bella Chelito amb rumba i matxitxa del *Saca y mete* equival a un safreig d'Emulsió Scott o de Enofosforina Serra. La gent, quan ne surt no surt, fuig, corre adalerada; allò no és sortir de teatre, és fugir de teatre. Si fos possible acallar tots els sorolls de la ciutat i imposar en un moment donat un silenci absolut, al cap de mitja hora de sortir la gent de veure a la Chelito se sentiria un soroll de molles que feria feredat.

La Chelito amb les seves camises homeopàtiques, és unalligó d'energies. Veient-la el pescador se sent amb més ganes d'aguantar la canya enlaire; el pagès s'entorna al camp y fanga amb més dalit sempre amb una sola idea: la patata; i el pastor puja a muntanya i vinga tocar el flaviol, i el teixidor fa anar amb més dalit la llançadora; i el paleta va pujant dreta la paret; i el jardiner tot ho rega... Tothom se sent més actiu, tothom se sent més jove, tothom més viril i animat.

Oh, Chelito! Gran Chelito! Filla de Balaguer! Catalana havies d'ésser, productora d'energètica PAPITU, des d'aquestes columnes et saludava reverenciosament i et besa la mà, ja que no li has permès fer-te una carícia al cordó umbilical, cordó sagrat de l'ordre de les calentes y torrades!

—Vostès les viudes deuen quedar molt tristes?
—Si no fos el gocet que ens aconsola...

DEL TEATRE DE LA GUERRA

Reseña fidedigna y ecuanime de los hechos verídicos y febacientes que en el teatro de la conflagración bélica tienen lugar, enviada veloz y raudamente por nuestro hiperbólico y estupefaciente redactor señor Buendía y Gassol, ex socio del Fomento.

Nota.—No es cierta la noticia publicada por un rotativo de que Buendía se haya hecho reformista. Son malas querencias, ya se lo diré.

Jueves, 27.—Nada, nada. Hay que hacer un golpe de cabeza y no encaparrarse, que ya se sabe que aquel que tiene el culo alquilado no se sienta como quiere. Yo, ahora, me estaría a Barcelona como en casa el suegro disfrutando de la primavera, que si bien es verdad que hace salir grandes en el cogote en cambio mueve las sangres y lo que no son las sangres. A un servidor, y esto que tira por el término serio y hace

bondad de la buena, ya le cuesta la estación 6 nobos, uno de ellos sevillano. Ya se sabe: en diciéndo una flavia de aquellas de déjame encender el chaleco y me tiro al vicio. Bueno: no al vicio precisamente lo que me tiro, pero ya me entienden. Y Nandu, que tiene menos modos que yo y es más bestia, arramba con todo, didas inclusive. Un día encontrará alguno del morro fuerte que le hará unos morros nuevos. Mañana si no hay encuadra, salimos para París de Francia para hacerles cinco de este tinglado de Vándun que a la cuenta es un hervido de mil demonios. ¿Sabéis, en Francia, en qué se parece mostaza a las 6 de la madrugada? En que mu tarde. ¿Y cuántos pelos hay en la cabeza de un hombre? 2.717,818. ¿Que no? Contadlos y veréis. ¿Conque Mir y Miró no ha salido senador? ¿Cuando uno está de pez!... Tres cuartos de mismo me pasó a mí, pero no me enfadé. Después de un tiempo otro viene y quien días pasados años empuja, que decía Napoleón.

Viernes, 28.—Ya debéis saber aquello de que para apartar los badoques de la vía del tranvías pusieron en los coches un letrado que dice «Carreos». Bueno: pues como hay un gavadal de payeses que al apartarse se desorientaban y se metían debajo de autos y tartanas recibiendo ñaños y demás, ahora han puesto en muchos coches un letrado que dice: «San Antonio, Orientales». Es todo una pensada. Nandu, yo, tres maletas, un saco, una jaula con un pinzán, un balandín, un bolsillo y un retrato de Casas Carbó, hemos salido hoy, a las 3 con 65, para Puerto Buey. Hijito, ¡qué despedida! Lo menos, lo menos, tirando por el cabo bajo, había 30 personas de ambos sexos. Del Ayuntamiento vi al pollo Jover; de la Diputación al no menos pollo Bosch; del Fomento nadie por mor de la crisis, pero en cambio había miembros de la «Lliga», de la Sociedad Vegetariana Cultural del Fuerte Pío, del Fomento de Sardina, del Esbart Dançaire, dels Boy-Scouts de la Cruz Roja con la banda, del Comité Progresista del café «La Armonía», del gremio de llevaras, de la «Esperanto Vaig Perdre Unpleto» y de todas las casas de meucas más acreditadas. Al salir yo dije: «Apa», y Nandu, emulsionado, recitó un trozo de Fleury. ¿Sabéis donde venden más baratas a las mujeres feas? En los Tupinambas, donde «ca-fea 15 ctms».

Sábado, 29.—Hemos pasado por Mundocada, un pollito, Grandeolleros, Gualba (la tierra de Gualba) y a Francia falta gente. En Figueras vimos gran Llaverías, que nos dijo que si no llovía encontraríamos buen tiempo. En Cerbere, un carabinero de cara de 3 dioses nos quería hacer pagar un grapado de pafias por las maletas y el saco. Le di por el saco gracias. Luego, cuando vió que yo llevaba 6 relojes vió que le hizo gracia, porque dijo: «¡Que de-montre! Ya estamos otra vuelta en el extranjero, dispuestos a correr los más esparverantes peligros. Esto de correr es un decir; es decir, no es un decir, sino una verdad como una casa. Antes, en los tiempos aquellos de porropa, en las comidas sólo se comía la escudilla y

me de olla. Pero vino Arquímedes, que era un harto, no tuvo basta, e inventó el principio. De aquí viene el principio de Arquímedes. ¿Sabéis por qué a encendedor mecánico, cuando va bien, no se le ha decir nada? Porque al buen encendedor con media basta. ¿Y por qué los encendedores malos se encienden al tercer golpe? Porque a la tercera va la victoria. ¿Dicen que os suben el pan? Es un hástigo. ¿Dremos que tomar un determinio. ¿Qué hace parado en la tierra del Río?

Domingo, 30.—¿Sabéis el país que está más orgulloso de las aceras de sus calles? Italia, porque todo el mundo os dice «Bona sera». Hemos bajado en Saint-Etienne-de-la-Mogude-sur-Mer para hacer un río y el río nos ha guillado. Nandu por poco se hiere. Lo peor el pinzán, que ya comenzaba a hablar. Ahora me compré un canario, que es cosa que muda. Hemos ido a una fonda y no había nadie. No es extraño, porque aquí en las casas ya se sabe: mai-son. El alcalde es muy trempado y hace cara de tener una hija. Nada en Carcasona, me ha recibido muy bien y me ha dicho que esto de la guerra durará bien bien hasta que se acabe. Yo le digo: Que opinez-vous de cet métier de Verdum? Y me dijo: Je ne se pas que tu vois! Nandu ya ha recibido una mano de hongos, por querer sacar las tabellas a una raspa que a la cuenta tiene que no vio la cosa con satisfacción. Tiene un ojo terciopelo que hace gozo. ¿Sabéis dónde se divierten los hombres? En China, que matan la estona tirando chinitas. Os envío el retrato de un soldado haciendo rarezas a caballo de un caballo. Es una demostra-

de que es bola aquello de que todo buen caballero de caballo. Es curioso y quita el golpe.

Lunes, 1.—¿Sabéis cuál es la mujer que madruga? La lleva-dora. Ya estamos en París, en nuestro país. No nos ha recibido nadie, ¡vatúa nada mundo! Nandu parece que busca piso. Va con la cabeza alta y miedo a los zepelines. Yo, la verdad, también tengo zepelines, pero hago el corazón fuerte. Una rubia me dio el ojito, pero yo le digo que «demain me rasurerás». Nandu ya quería ir con ella, siempre con la cabeza alta. La guardia me pide los papeles. Yo, creyendo que iba a hacer de cuerpo, le di una «Vanguardia». Se reió y me dio una nata. Yo, entonces, le dije Re-

colons, Cararach y Mac Andrew, que son tres reniegos finos. Si quieren escribirnos o mandar pafias, ya lo sabéis: «Chez le Père, hotel des six, golfa n.º 12, Boulevard Trente Clefs, 6 bis». Mañana miraré si Poincaré se deja meter los dedos en la boca. Ya sé que ello es provocativo, pero ¡soy o no soy corresponsal! Sabéis lo que hace una mujer cuando enciende una espelma? Sombra. Subiendo el mundo a mi cuarto, se me ha caído escaleras abajo. Entonces he comprendido las vueltas que da el mundo. Hoy hi somos y mañana no hi somos. Somos al baile y hemos de bailar. Oigo ruido. Es Nandu, que viene con una mejilla ampliada por querer arrambar de nuevo. ¡Oh, primavera! ¿Sabéis el colmo de un oculista? Operar al Niágara para extirparle las cataratas. Recados a Guimerá, y decidle que cuando le peliculeen no se ajerranque, que está feo.

Martes, 2.—Voy a ver a M. Poincaré, y al decir que soy del PAPITU me reciben como si fuese un alabardero, que dicen que siempre vienen de perilla. Me hacen pasar y me espero tres horitas leyendo la Gufa de fe-

rrrocarriles. Sale el presidente, encajamos, le pregunté por la familia y él me preguntó por la Salud. Yo le digo que continúa en Gracia por allá el Parque Güell. La hacemos pedar un rato sobres esto de que si la Reforma se hará o no y luego yo, así haciendo el ornio, le suelto esta pregunta: «¿Y en Verdum?» «Van tirando», hace él, y me toca el dos, dándome recuerdos para Díaz-Retg, «le plus grand stratège de la rue d'Escudillers Blancs». La verdad es que no me ha decido mucho, pero si soismurrios meteréis un trozo de añadido para que haga tropa. Aquí veréis una fotografía de un soldado herido de una bala en el corazón que le fué sacada con prontitud y esmero por un curandero de Sans, que en esto sabe la prima y tiene la mano rota. El herido es el que está estirado y la bala no se ve porque la llevaron al Museo.

Miércoles, 3.—He hecho una conquista. Una morena que bien bien pesa 100 kgs. Es rubia como un hilo de oro y ligera como el Dr. Mesa. La vi, la hice media risa, me dijo dix francs, y arriba cartrones. ¡Qué caral! ¡Qué cuello! Parecía de pato. ¡Qué piernas! ¡Qué pelo! ¡Qué ombligo! ¡Qué coin...cidencial! se llamaba Lola, como una fulana que tuve cuando era salta-mostrodores. Cuando me enseñó su... buena intención, yo le dije: ¡Lola mla! y ella me dijo: «Cuando quieras...» ¿Qué

caray entenderia? Nandu també ha hecho una conquista. Una conductora, ya os lo diré. Sí homes: la mujer de un conductor. Es fea como un pecado, peluda como Sandiumenje, alta como Borrull; tiene un ojo de pez muerto y el otro para alquilar. Le pude el aliento y es calva. Camina ranco y es gepica, y para colmo se llama Transverberación. Pero, ¡qué caray! quién tiene gana sueña pan, y quien no puede segar espigüela. Bueno: ahora os deixo, que se acuestan los juegos florales y quiero tirar algo.

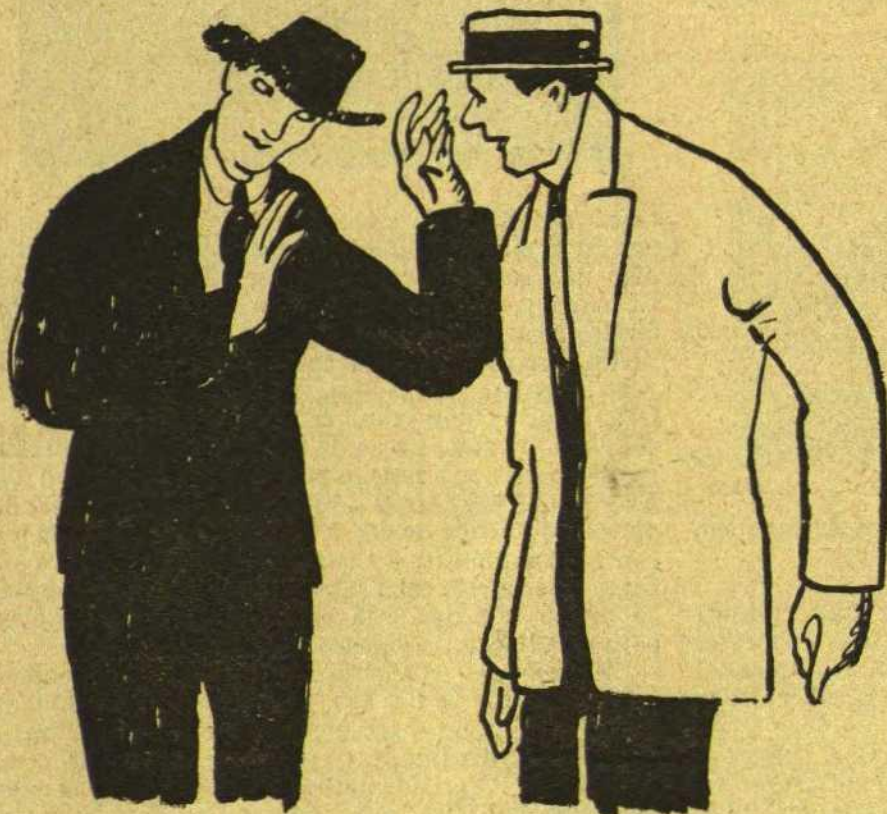

ENSENYANCES MORALES

Vida i miracles d'un berret d'hivern

[(Monòleg filosòfic i de temporada)]

Mes d'Octubre.—Fet i fet, el compro. Tou, sí, i verd per més senyes, que encara que'ls del PAPITU diguin que semblen tallats amb panyo de billar, hem quedat que un corrió com jo sols pot usar berret verd. Me'l proven... Sí, sí, ja està bé!... Adeu, gloriós berret de palla, fins al Maig, el mes de les flors, de les camises de color, de les bruses obertes i... dels refredats. Barcelona, estació primaveral, ... atracció de forasteros!... Oh, berret, berret nou!... Quines aventures t'aguarden!...

—Ja estic encatarrinat amb la Catarina.
—Doncs jo, amb la Carmen escarmentat.

Mes de Novembre —(Parla i pensa el berret.)—No, veritat és que no és mala vida la que'm porto. Avui diada de Tots els Sants, per primera vegada en la meua vida he vist el Tanorio. Ho he entès tot, molt clar, ment, tot. Que'l tal Don Cuan era més *primo* que cosí, que les dones li donaven més feina que ésser maridó, que es barallava amb els morts lo mateix que els vius, que's dediquen a la noble *taleia* d'aixecar els *idols* que's va enamorar de la mongeta tendre com un queto, que al final de la seva vida se va fer aviador i pujar al cel... Bueno, tot això són romansos. Arribat al dia 2, el meu amo me porta al cementiri... Confesso que no hi havia estat mai i que no m'han quedat gaires dies de tornar-hi... Es un lloc massa mort, per dir-ho d'alguna manera i per a un berret com jo. Passa i rotunda el mes; me raspallen, com si fos tinent d'arcalde; me treuen les taques com si fos un malalt en la clínica de'n Santinià... Uffill... Què és això?... Oh!!!... Ja rodejo per terra... Quina bufada!... Ai, ai, ail... I quina pal·la per treure'm la pols!... Lo que són les coses... I deuen deien que era un berret de rialles!... Si no faig mes que plorar!...

Mes de Desembre. (Continúa sentint, parlant i pensant miant el berret.)—I ara, Sant Nasari? Què és?... A què som?... Pari, pari... Faci el favor, que'm marejo de tant anar per l'aire... Altra volta amunt?... Quina és la causa, perquè jo no ho entenc... Parem forro (que és la nostra orella). *Rexuflet!*... Trenta mil peles!... El meu amo ha tret la rifa!... Ara, ara sí que'ns divertirem!

Mes de Janer.—Gracies a Santa Cinta, patrona de la meua classe, que per fi puc reposar. I quin baqueteig m'han donat!... He anat amunt i avall, com una llançadora. Mes de seixanta mans m'han tret de la closca el meu amo!... Del damunt dels meus dits bells del meu burgés he passat a dirigit d'ungles sonrosades per manicura:—No, vaja, que no te'ls treus!... Queda't aquí!... Si t'en vas anar, te'n aniràs sense berret!... Aleshores vares dir que vindries i ja veus, has vingut fins avui... I després mil raons, de promeses, juraments sortides de cartera, grinyols de sonriet... he arribat a la perxa de la pols, on he reposat sota un dit de pols...

Mes de Febrer.—Saben aquell color verd, ... com ho direm?... veieu desvergonyit, que tenia quan el 19 d'Octubre vaig sortir de la botiga. Sí?... Doncs, bé. Amb les nits fredes i humides, els aiguats que m'han caigut a sobre, doncs ara l'amo m'ha guixat la moda de dur xubasques sense caputxa, lo que vol dir que m'he ruixat cau demunt meu; doncs aquell color se'n és anat als núvols a fer companyia al crèdit municipal. Ademés, tinc les fibres dels meus sensibles fetes malbé. L'altra

amb una mena de màquina infernal a la que va lligat un cistell que recorda un breçol de criatura, vaig anar d'excursió. Sis vegades vaig rodolar per terra, sol, solet, doncs l'amo, que ara s'ha fet sportman, com duia les mans en el manillar, no va tenir ni temps d'agafar-me. Pobret de mi... En canvi, quan ell a la fi de l'excursió no va tenir més remei que anar a la Casa de Socors, jo, sempre fidel, no'm vaig moure del seu cap, millor dit, del damunt de l'envenada que li va lligar el practicant.

Mes de Març.—Amb la pluja de paperets, serpentina i puntes de cigarrillo que ha caigut sobre meu sí que faré goig!... Etxem!... Besties!!... Mireu que ruixar-me amb xampanya!... Bé, vaja, això no està gens bé. Els berrets honrats no tindríem d'anar als balls de disfreses.

Mes d'Abril.—Quin rebomboril... I quins xiulets!... I ara, sant cristià!... Una altra vegada pels aires!... Uff!... Que m'aixafen!... Que'm reventol!... I quina cosa que m'han donat!... Maleit siguin els toros i els toreros i l'afició i qui la va fer!... Ara me passen de mà en mà... I es fumen de mi... Per què serà?... Sí, ja ho veig: estic esbotzat!... L'amo me mira amb despreci!... Senyor, i que es trist nàixer berret!... Ja m'agradaria trobar-me a casa i reposar...

A les nou del vespre.—Ail... Assassí!...

A les deu.—I quin amo més brut que'm toca...

Mes de Juliol (dalt d'un paller).—He fet el fi de tots... Espantar aucellots... Be hauria pogut anar a caure a les Hermanites... Però, no ha pogut ésser... Paciencia, i que'ls berrets de palla se mirin en aquest trist i eloqüent exemple.

R. I. P.

Cap i Gua

No fa molts anys que pels carrers de la dreta de dintre aquesta capital passava un cego acompanyat de la seva goça, la Viola, i venent apuntacions.

Un vespre estava a la plaça de Sant Agustí cridant: «Apuntacions i dècims, i prop d'ell hi havia una colla de xicots, però amb molta quietut; jo, com que també era jovenet, també hi vaig fer cap, i tot era que a la goça del cego li feien l'amor dos del seu rang. Que ara puja un, ara l'altra, cada vegada que canviaven tots nosaltres ens posàvem un dit sobre'l nas volgüent dir: «Xitón!» i el cego cridava: «Demà se sorteja!»

El goç, mentres, feia anar la cua amunt i avall; nosaltres, molt baix, dèiem: «Ara, ara!» i res. Aleshores pujava l'altra, i aixís varies vegades fins

que: «Ara sí, ara sí!», aixeca la cama, dona mitja volta i tots vàrem cridar: «Ja està, ja està!»

El cego, al sentir els nostres crits, va estirar la corda, diguent: «Anem, Viola!» i es troba que no seguia.

L'home no va dir res més. Als pocs moments torna a estirar i passa igual. Aleshores digué: «Encara no estàs, Viola!»

L'home creia que la seva goça feia altres feines, i ignorant tot lo que passava va cridar: «Qui vol un cap i cua?»

Tothom se va posar a riure, i un passant va dir al cego:

—Mestre, esteu estirant un cap i cua al natural!...

Fills meus, què va haver dit! Aixeca el garrot, i garrotada va, garrotada ve, no mirava si tocava la Viola ni el violón; semblava que allí hi hagués caigut la loteria i el ceguet la repartís, perquè els grans reien, nosaltres saltant i cridant i el cego aguantant la corda i garrotada que te crió, fins que: «Ja està, ja!» El goç carrers enllà, i la Viola als peus del seu amo grinyolant.

En aquell moment vaig sentir un que deia: «Això sí que són garrotades de cego!»

NÚMERO VINENT

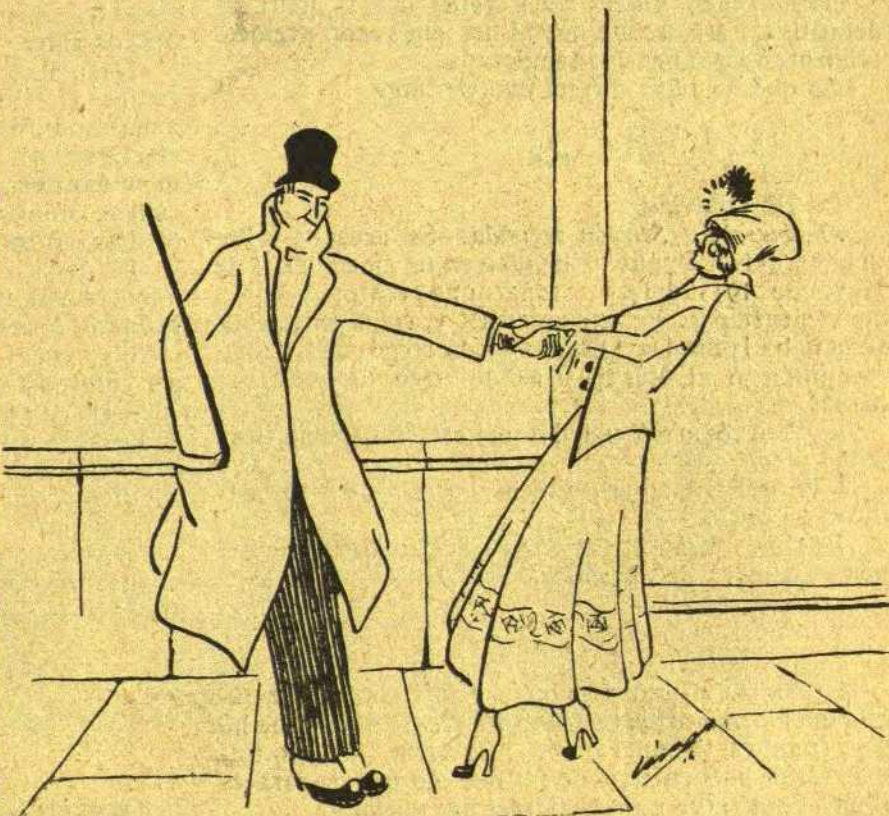
Florida papitesca al Palau de la gresca catalana

JÒCS NOUS FLORALS

Poesia continua des del títol a la Correspondencia.

Barrila vers-i-ficada.

Aviat cuplets del PAPITU, tercera serie.

—Ja pots estirar, si no s'estira res més...

A l'«Ateneu Familiar i Instructiu» de les Corts, al costat de la boca del teatre s'hi llegeix el següent anunci:

«Peluqueria Juan Casals. Se componen relojes y se proporciona la venta a precios módicos.»

Per comentari, jo hi posaria un altre anunci que digués:

«Relojeria Juan Casals. Se dan fricciones y se tiñe el pelo.»

Del «A B C»:

«Las Comunicaciones.—Se ha firmado un convenio entre Rusia y Suiza para la construcción de un ferrocarril con ramificaciones en las líneas siberianas.»

Pela si ho entenen. Perque com no sigui que Suïça caigui per allí a Xinal.

«La Vanguardia» publicà dies enrera una esquila de defunció d'una senyora, la que, segons dita esquila havia «fallecido accidentalmente en su casa torre de H.»

Ja ho veuen. Vostès que's creien que la mort era definitiva, i ara resulta que hi ha qui's mor accidentalment, o sigui per una temporada.

Lo que no deixa d'ésser un aventatge.

De «El Diluvio»:

«Tribunales.—Sección segunda.—Se acusaba a Roque Masip Nin de que hallándose en un cine el día 7 de Mayo de 1915 dejara escapar una ventosidad poco conveniente para los circundantes, y, como entre ellos se hallaba Isidro Daví, que es sordo como una tapia, éste increpó al Masip, llegando poco después a las manos.

—¿Pero cómo oyó usted aquel estrépito si no tiene usted oído?

—Porque tengo narices, señor presidente—respondió el lesionado.»

I després diràn que sols són els alemanys que tenen l'exclusiva dels gasos asfixiants?

La revista «Germanor» que a Santiago de Xile publiquen uns quants catalans que's recorden de que ho són, publica l'anunci d'una peixeteria. Això no tindria res de particular, si no fos que diu que la casa és «l'única que serveix els encàrrecs per telefon».

Encara que en aquests temps ja res ens estranya,

això de enviar una dotzena de musclos o una terça de barats per telefon no deixa d'intrigar-nos.

Per a fer la prova, hem demanat que'ns enviïn una sardina per cable.

Alguns ròtuls:

D'una farmacia: «Farmacia normal.»

D'un adroguer de la drete de l'Ensanche: «La Conflagación.»

D'una pentinadora: «La perla blanca.»

D'una tintoreria del carrer de Salmerón: «Tintoreria. Se tiñen negros diariamente.»

D'una merceria del carrer de Jovellanos: «La Jovellana.»

Costums sudamericanes

L Sud Amèrica, que és el país del sucre en les paraules aixís com Andalusia és la terra de la sal al mateix llenguatge, tenen la costum de dir paraules diferents de les que's diuen aquí a Espanya i que s'apliquen a

altres usos. Per exemple, l'encarregat d'una botiga de gèneros de punt (com camiseria i corbateria), mentres despatxava a un senyor que demanava una coracila (que és lo que en català en diem una pitrera de llana), se va mirar a un aprenent català que era nou a Amèrica i que quan va sentir demanar una coracila se va posar a riure.

Quan el comprador va ésser fora, l'encarregat, que també era català però que ja coneixia les costums americanes, li va dir que de més crespes ne sentiria, i efectivament, al cap de pocs dies va entrar un matrimoni molt ben arreglat, qual senyora era jove i maca com acostumen a ésser les americanes del sud, que són de deixa'm encendre.

El marit, dirigint-se a l'aprenent que en aquell moment estava en vaga, li va dir que volia unos suspensorios (que és lo que nosaltres ne diem elàstics).

L'aprenent se va quedar tot parat i li va dir que per allò tenia d'anar a la farmacia.

—Usted está equivocado, cómo no?—li va dir l'americà.—Mire usted. Los tienen aquí colgados y muy lindos, cómo no?

Efectivament, el parroquià senyalava uns elàstics molt bonics.

—Ah!—va dir l'aprenent—ahora comprendo; pero es que nosotros, los catalanes, los suspensorios nos los ponemos en otra parte.

Pensament

Quan els homes compten l'edat que tenen, tots se desquiden els nou mesos que han passat a les fosques.

CARNET DEL PAPITU

—I el teu marit?
 —No hi és.
 —Doncs, granota fica't al cove.

CARNET DEL PAPITU

LA XANFAINA EUROPEA

POT-POURRI BILINGÜE

I

(Musica de «Chulapona»)

De las armas de combate,
la que hace perder el tino
a los pueblos aliados
es sin duda el submarino,
que a todas horas acecha

por medio del periscopio
y lanza cada torpedo
que da el opio.
Submarino,
submarino,
¡que a los buques haces polvo,
por lo fino!

II

(Musica de «Frou-Frou»)

Verdun, Verdun
ningú dorm a la palla;
Verdun, Verdun,
se fa en la gran batalla
Verdun, Verdun,
molt gasto de metralla
Verdun, Verdun
i de bales dum dum.

III

(Musica de «El último chulo»)

El submarino, mamá,
es una cosa
que revienta a los buques, mamá
y es prodigiosa,
pues siendo un barco
como sabrá
sumergido en el mar, cuando avanza
las bombas que lanza
destruyen ... la mar.

IV

(Musica de «La Viejecita»)

Portugal que en la guerra t'enredes
no se per què hi vas,
puix lluitant amb les forces del kàiser
per força perdràs.

V

(Musica de «El amigo Melquisedec»)

Quan els súbdits del czar als de Turquia
varen pendre Erzerum heroicament,
un fatal constipat, la majoria
dels soldats, van pescar de repent.
I a l'ensem que la plaça s'arbolava
i els canons vomitaven foc i fum,
tot l'exèrcit en pès estornudava:
—Erzerum! Erzerum!! Erzerum!!!

VI

(Musica de «Pena, Pena»)

Yo me fuí a ver al kàiser
y buen chasco llevé yo,
como no era de su tierra
a la porra me mandó.
Quien pudiera ser de Oriente
y vivir en Trebizonda!
Al pensarlo solamente
yo me pongo muy cachonda.

VII

(Musica de «A ser soldados»)

A las trincheras
se van las cantineras,
¡qué desgraciadas son!
¡qué desgraciadas son!

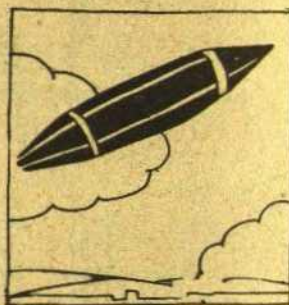
pues en la guerra,
para su suerte perra,

son carne de cañón,
son carne de cañón.

VIII

(Musica del «Garrotín»)

Quan els zeppelins s'aixequen
per desparà al pim, pam, pum,
totes les nacions tremolen
i tothom apaga el llum.

El zeppelin,
el zeppelin
es un fruit típic
de Berlín.
Jo m'hi jugo setze rals,
jo m'hi jugo setze rals
que si un zeppelin te toca
mai més tens mal de queixal.

IX

(Musica de «El Senyor Ramón»)

Els Estats Units
envien moltes notes,
els Estats Units
estàn molt decidits.
I aviat al kàiser
la guerra faràn,
cap allà l'any trenta
la declararán.

X

(Musica de «Ay, Ramón»)

Ay, teutón,
no me busques las cosquillas;
ay, teutón,
no atropelles mi nación;
ay teutón,
que te rompo las costillas;
ay, teutón,
si no atiendes mi razón.

SPORTS

De la terra de la llet

Diuen que Suïça és terra de llet, mes lo que és els minyons que han lluit les seves habilitats (això és metàfora) aquests darrers dies a can «Barcelona», no ens ho han pas acreditat. Tots s'escanyolits, com si haguessin anat de parranda estil «University», tenen un joc que *tercerameja*, i no se si per allò de quan un

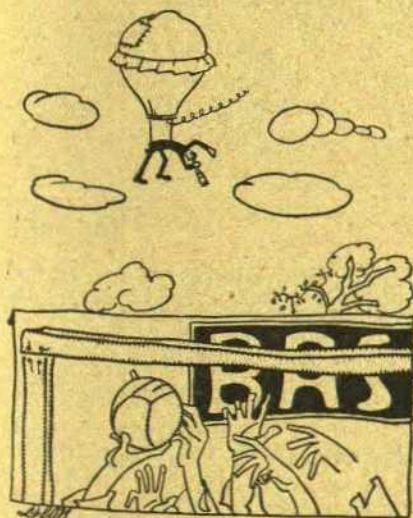
Kinké,
el gran fenómeno casolà.

—Hauds?

és dolent l'altre s'hi abona o perquè la llet havia canviat de barri, lo cert és que'ls de casa varen guanyar amb més facilitat que un jugador canvia de casaca, i que si no varen ensopir més goals va ser perquè no varen entrar-ne més o cosa per l'estil.

El dissabte, sota el xiulet de'n Forns, que duia aquell conegut jersei de família, varem veure als Youngs cantar les caramelles obligant als nostres a desafinar,

per falta d'ensajos. Varem veure al Kinké, al gran fenómeno casolà, vestint de Barce-na causant alarma en alguns barris. No ha sigut res, per ara. Varem veure al porter dels boys amb una fluixetat de braços que reclamava fosfatina i emulsió Scott. Varem veure un goal de l'Armet de deixa'm encendre; un altre de'n Torralba molt com cal; la

18 mans tocaven la pilota.

clàssica tombarella de'n Baonza; en Vinyals posant fora de combat a un espectador pagano, qui rebé un tanto que'l deixà tonto; dos goals més de l'Alcàntara, que's veu que amb ocasió del seu despidó n.º 6 té ganes de lluir-se; un peixet del «Barcelona», un goal suïç molt bonicot que salva l'honor del carro i un davanter

manco que juga amb aventatge, doncs només fa *bauds* per un costat.

El diumenge ens varem divertir menos. El porter de la terra dels formatges, que n'havillava un jersei de color de tartana que feia tres coses, va tenir més potra i va parar-ne un grapat. En Bru va guardar la porta pairal verge i es va avorrir de valent. En Bru (l'altre), que feia d'home del pito i anava fet una fantasia, va fer-se un tip de xiular per a matar l'estona. En Vinyals va endinyar un *shoot* d'aquells que no te la sentes fins que és a dintre. L'Alcàntara no vol ser menos i suca i ressuca. Per acabar d'arrodonir la cosa, en Massana tira un penalty d'amic, d'allò fluixet d'afluixada i entra! Res: estar de pega. Els boys estan a l'alçada d'un «Masquefa F. C.», poso per modestia futbolera. Sort de la bomba del Turó que va passar pel *lugar del suceso* quan 18 mans tocaven la pilota i al ratet de «regocijo» que'ns va causar el llegir les «Deportes» de Bilbao que'ns copia els dibuixos a bulto i fa jugar an en Grapa al «Barcelona», que sinó el badall encara duraria. Es diu si la pifia dels helvètics es deu a un excés d'entrenament. Sí, homes! Afigurin-se tants dies d'anar en tren!

I prou, que la cosa no val més i el diumenge tenim festa grossa i és cosa de treure faves d'olla.

TOROS

Del diumenge

—Llàstics, que no has estat bó? La setmana passada vares fer campanal

—No me'n parlis, home. Per culpa de la sorti a que'm feien pels budells el aliments que estaven de barrila, vaig perdre dos corrides, dotze toros! Jo, que des de que vaig gastar-me la primera pela pel sexe, no havia perdut més que dos corrides! L'una quan vaig tenir el brom i l'altra quan me varen dur a l'estar per haver desfet la fisonomia an aquell pastili que'm sostenia que'l Gallo era una mena de sanato. Fins el dia en que'm vaig casar no vaig fartar-hi. Això sí, amb la propia!

—I el diumenge?

—Et diré. Aquells *niños sevillanos*, que'm sembla que son uns *niños* que estan tips d'anar de duro, em varen agradar força i em recordaren an en Patata. El menut de can Belmonte m'agradarà més que'l gran si no s'espatlla, que tot podria ser. Treballen finet i acompanyo i són fins elegantots. Després de la quitxalla, en Chanito i en Badoret Freg varen volguer lluir-se, i fill meu del meu cor! No més el dels volts de Mègic va convence'm un xic, que lo que és l'altre... En fi, noi gran: vuit besties mitjanetes, dos noiets que quan hagin fet la creixença seràn més grans, un lleno al sol, i a reveure, que deia aquell del mitin regionalista.

—I a la Monumental?

—Vuit toros, per a no ser menos. El company de manilla que va ser-hi, va dir-me que la corrida no va ser gran cosa. Una mena de «suma y sigue». El Bombita, un ratet bé i el resto *saquejant*. Vull dir estil Sacas, eh? En Flores, que es el torero més poètic que m'he tirat a la cara, aixís, aixís. En Madrid, molt bé en el seu últim, i en Malla va anar a bolets amb la bestia.

I no va més, que diuen a la subasta.

—A mi m'agraden els homes contemplatius.
—Doncs a mi deu-me homes d'acció.

Motius de Collbató

Coritxo, Capella, Xapines, Conca, Jaume de les Saques, Nas de Capsa, Xaques, Futra, Met, Pepa, Migradet, Cabra, Marxants, Beltranet, Xandri, Matalonga, Ritu, Ermità, Matalí, la Botijuda, el Paula Pobre, Trinca, Borrega, Panís, Onclet, Badó, Xic del Riera, Coix, Antón de l'Ermità, Fasol, Cassola, Vidrier, Sant, la Durana, Xabret, Jaumetó, Manel, Tutó, Viuda, Pau de la Xana, Tort, Serenó, Carit, Papet, Xaumetà, Vicentó, Gallet, Gayàs, Lluís del Correu, Po, Pigó, Gallinaire, Temporal, Migrat, Xuquet, Janet, Cap Blanc, Sajart, Bort, Pau Grand, Manyoses, les Portes, la Teresa dels Magays (carais), la Melena, Magre, Ar-

NUMERO VINENT

MOTIUS DE CASTELLTERSOL

Baluart del catalanisme i de la barrila catalana.

pada, Pussa, Jan de la Rabia, Sonau, Mussama, Gat, Patracó, Cagalló, Grillató, Pau de la Laia, Bergantí, Juan del Rubió, Crestó, Parrot, Pelat, Fumat, Mariano.

La llengua castellana

Gran nombre de castellans que vénen a raure a Catalunya amb motiu dels treballs oberts en la nostra estimada terra, fa que molt sovint s'oigui pels carrers de dintre la ciutat i pels afores la llengua de Cervantes usada a troche y a moche com diuen els fills de Castella.

No fa gaires dies ne passaven dos per davant d'una drogueria, aon un trempat dependent estava fent barrila papitesca amb dues noies com dos sols que demanen companyia, i com que ja és sabut que la broma papitesca té el do de fer fer unes rialles que se senten des del carrer, l'un dels dos castellans no va poder passar sense girar els ulls cap a la botiga, i quan l'altre li va preguntar què era aquell soroll que se sentia, ell li va respondre:

—Es un pollo con dos pollas.

—¡Caramba! ¡Caracoles!—va dir l'altre.—¡Será un fenómeno!

Curiositat

En una reunió de senyores se comentaven els cuplets de varies artistes, i entre ells els de la Carmen Flores.

—Canta uns cuplets molt verds i descarats—diu una de les senyores, per cert casada de poc.

—Oh, sí!—respongué una altra, també casadeta de nou.—Miri que aquell de «¡Si ella quisiera la joyería!...» es espaterrant!

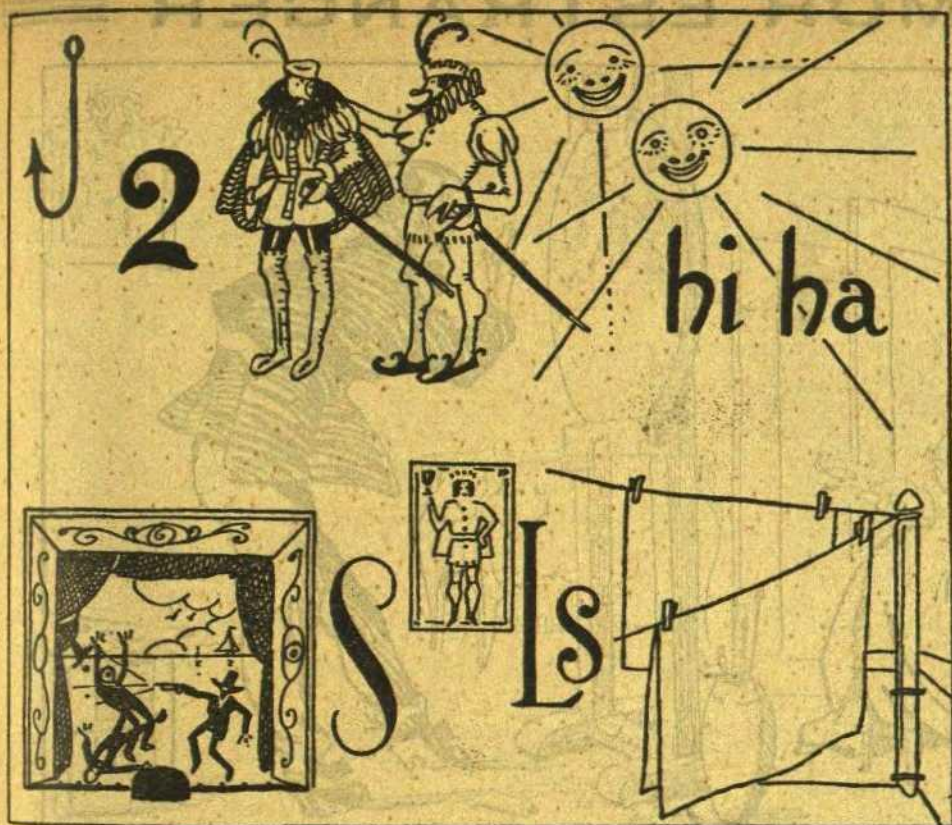
Entre les senyores n'hi havia alguna de soltera.

—I quin significat té això de «la joyería»? Per què ho troben tan verd?—preguntà la més decidida.

—Ja veuràs, noia—van respondre a una les casadetes,—això no t'ho podem dir nosaltres; només ho poden saber les casades.

—Ai, filles!—digué aleshores la senyoreta.—Tinc ganes de casar-me només que per sapiguer això de la «joyería».

GEROGLIFIC N. 26

Tota persona que vulgui saber si ha endevinat o no els geroglífics que publiquem i anirem publicant, ha d'enviar la solució an aquesta Redacció i se li respondrà a la secció de *Correspondència*.

Recomanem que se'n envii les solucions com a material d'impremta, perquè seran publicades en la secció aludida.

CORRESPONDENCIA

P. Pet: Ens ha agradat tant que desitjaríem conèixer-l, de manera que si vol passar per la Redacció li estrenyerem la mà.—*Lito:* Condicions innegables. Envin d'altres perquè el xisto d'aquet és massa clar.—*Cul Pelat:* Aprofitem quelcom.—*Sevic:* Hi ha quelcom aprofitable també.—*Pere Brut:* El felicitem.—*Chico de las Peñuelas:* Molt bé. Fa riure molt.—*Esculo tuerto del Nacidoureal:* Està bé, però si ho fecim se podrien pensar qui sab què.—*Pitus:* Seguint l'antiga costum, li publicarem els millors.—*Un dels protagonistes:* Es bonic i anirà al Concurs de Viatjants.—*La Dormilega del Bar Americano de Reus:* Hi ha pensaments molt macos que seran publicats.—*Pepita (P.) Ubra:* Rebudes les seves boniques poesies que'ns servirán de motiu d'inspiració.—*Un que va de 8:* Rebuts els macos motius de Palafolls que és una població eminentment papitesca com a bona catalana. Seran publicats més endavant.—*Josefa i Anita:* Rebuts els motius del personal de la Refineria de Petrolí del Poble Nou, que son molt bonics però que no podran ésser publicats perquè son d'ordre privat i no públic com els motius dels pobles. Saludi a tots els motivats.—*Chico de las Peñuelas:* Ens ha dat una bona idea que potser ens servirà.—*Z. Paco Jones:* Endevinat el 22.

Lo altre ho aprofitarem tant com podrem.—*Sardelo Dika:* El 23 endevinat. El treball que'ns envia té una idea molt grossa que pot ésser aprofitades per un xisto.—*Sang i Feige:* Endevinats tots. El que vostè ens envia té quelcom que pot anar.—*S. D. P. Camin:* El donarem a l'encarregat de la secció de la premsa i el farem sortir perquè és molt bonic.—*F. Avall Hargga:* El primer xisto és molt maco i el publicarem.—*Un trovador cursi:* Assegurant-li que serà premiada amb premi de lo millor que hi ha, li publicarem la magnífica poesia que'ns envia.—*D. Domingo Morales i González del Real:* Es un bon treball poètic, però és tan verd que'l posem a la famosa Biblioteca Secreta del PAPITU.

Job: Efectivament, vostè progressa i estem segurs de que no necessitarà tanta paciència com la que'l seu pseudònim indica per a veure'ls publicats.—*Sealt i Pobet S. en C.:* Llegit el seu treball que està bé però té un final poc recalitrant.—*Un que la té:* Té tota la raó com sempre, però si no li contestem amb les paraules de la fórmula química es perquè van posades les unes sobre les altres com les persones en certs casos i les notes musicals no s'usen en l'impremta corrent. Respecte al geroglífic 23, en comptes de mussol si ha de posar *duc* i tindrà la solució perfectament endevinada.—*13 En David de la Colla dels Timits:* Repassi lo que diem al senyor

que vostè té a sobre. Respecte a lo que'ns envia, aprofitem quelcom. Rebudes les cartes 11 i 12, el geroglífic 22 endevinat.—*Papitu Snolluc:* En parlarem i farem barrila.—*Mandanga Euhacie i Xeta Oberta:* El més llarg i bonic ja s'ha publicat. De lo altre en treurem quelcom. Mercès pel segell de 10. Els geroglífics endevinats.—*Josefa i Anita:* N'hi ha algunes que estan molt bé.—*Pep Carabasses:* No està mal escrit, però té poca intensitat.—*X. Jo:* El posarem a la Biblioteca Secreta del PAPITU, que va éssent bastant nombrosa i triada.—*S. Gerents de la S. A. C.:* Agram l'invitació com si hi vinguéssim i els felicitem per les notícies que tenim.—*Pepet de Sant Mori:* Li agrairíem molt que'ns enviés el periòdic que ho porta.—*Isop:* No cal dir que li publicarem.—*M. L. A. Llepa:* El geroglífic 24 endevinat. Els motius seran publicats més endavant.—*J. Ualap:* Està bé, però ja ha sigut publicat en una forma molt semblant, perquè els ous els hem tocat de totes maneres, des del PAPITU, s'entén.—*R. K. Talà:* El xisto se pot aprofitar. El dibuix ja està bé però denota poca pràctica en l'art del dibuix.—*Josefa i Anita:* El 24 endevinat. El que'ns envia serveix.

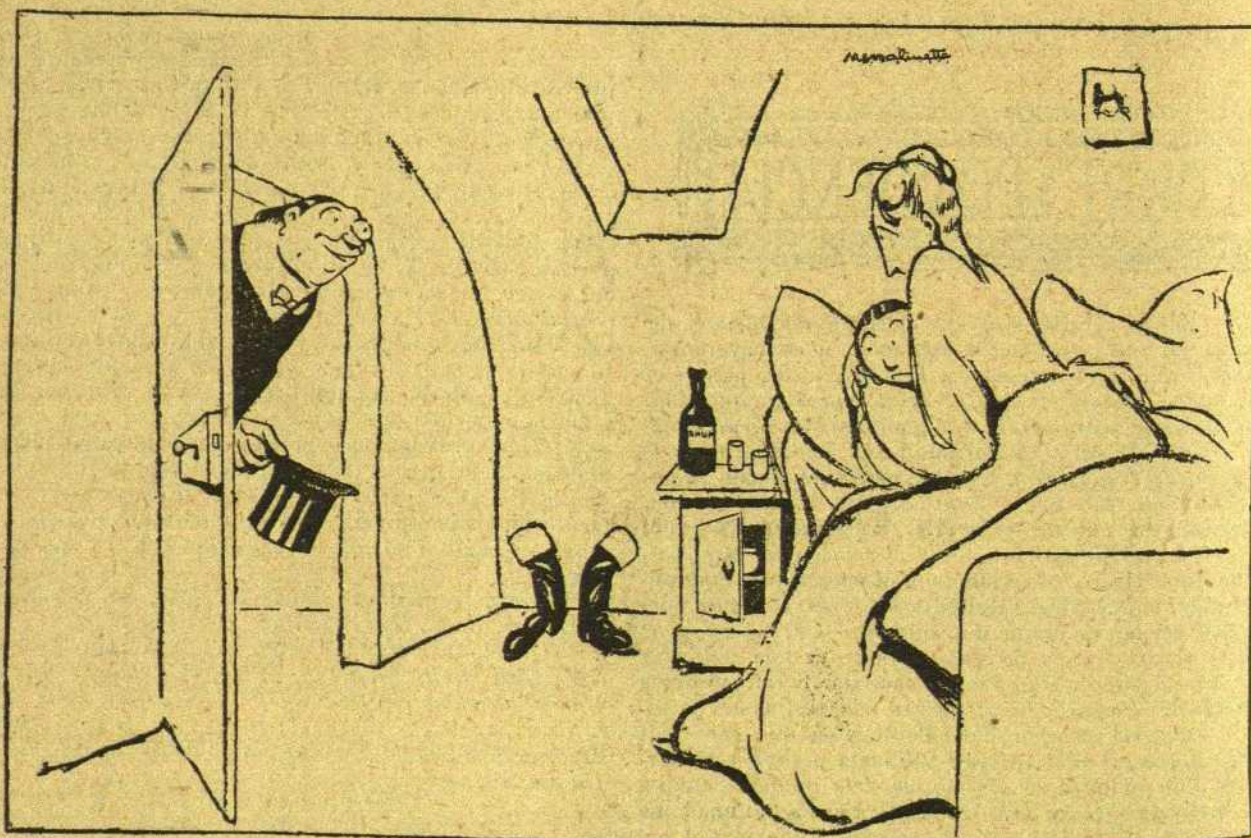
L'han endevinada: 21 *Pagès del Prat*; 22, *Sardelo Dika*, *Si Galagro S. A.*; *Una rubinenca:* El 21 i el 22 bé, el 23 ha de dir: «Que diràn de tu les nenes si'l regalo no'ls estrenes»; 6 *Ka Hals Streets*, *Un artiller del 42*, *Pel-i-cules*; *Fabat Endre*, *Un que'n tenta un arreplec*; *Pagès del Pont*, 23; *Pes i Nach S. en C.*, 21, 22 i 23; *Clag Vell*, 21, 22 i 23; *Glopeja tiros*, 23; *Madame F. F.:* Saludi als seus parroquians, 24; *Pel-i-cules*, 24; *Un que la té enjogassada*, 24; *Un artiller del 42*, 22.

L' HUMOR ESTRANGER

—Quedaré bé?

—I tant! Si el seu marit quan el vegi se penedirà d'haver agafat una queridal

—I per això m'has fet pujar a un quint pis?

La Ciència ha donat un pàs gegantí

Les eminències mèdiques reconeixen amb unanimitat les excel·lents propietats curatives de la Injecció **SYRGOSOL**, i la consideren com el remei ideal de la blenorragia (purgacions). Se garantitza l'acció immediata i sense dolor

DE VENDA

En les Farmàcies de la Cruz, Segalà, Alsina, Casellas, Serra, etc.

Envia gratuït a qui ho sol·liciti de l'interessant folletó «La Blenorragia y su tratamiento» dirigit-se a **SYRGOSOL**, Rambla de les Flors, 8, farmàcia.

EXCELSIOR Rambla del American Bar

Barman Mr. Urban du Monica de París
Orquestra S. Ginés

Boxa, professor de tango Príncipe de Cuba
Lloc on s'hi reuneix l'«élite» barcelonina

“INSTITUTO FISIOTERAPEUTICO”

Director: D. J. Riera Vaquer

Doctor en Medicina y Cirurgia

Tractament de la Blenorragia crònica, incontinència orina, estrenyements uretrals, sense medicació ni intervenció quirúrgica, per procediments únics a Espanya, patentitzats, externs i indolorosos

Consulta de 3 a 5. — Festius, de 10 a 12

Cortes, 619, pral. (entre P. de Gràcia i Claris) Telefon 4152

BARCELONA

“CAVALLERS”

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.- BARCELONA

LA FRANCESA

CASA BASTIDA

PASSEIG DE GRACIA, 18

Fiels al compromís contret amb el públic de sostenir unes grans rebaixes durant la guerra, i de regrés de nostre viatge a París i Londres aon hem efectuat compres per valor de més de cent mil francs en panyos, sedes, cotons, impermeables i altres articles a preus d'abans de la guerra, podem afirmar que no tant sols no seràn augmentats dits preus sinó beneficiarlos amb la diferencia del canvi.

Hem adquirit models especials en Sastreria, Sombrereria, Camiseria, Corbateria, Sabateria, Gèneros de Punt, Bastons, Paraigües, Bisuteria, etc., etc.

Nota d'alguns preus que regiràn en la temporada d'estiu

Gorres angleses de gran «chic», a 0'75 i 0'95; Camises blanques i de color, amb coll, punys i corbata, a 1'45 i 2'95; Sabates de gran «chic», forma americana, a 10'95; Trajes d'estiu, forma elegant, a 6'95; Trajes llanilla a 12'95, 20, 25, 30, 35 i 40 pessetes els més superiores; mitjons forts i de durada, 3 parells per 0'95; Corbates al preu que vulguin. Impermeables anglesos a preus incompetibles.

Tenim observat que quan més reduim les nostres ganancies més augmenten les nostres vendes:

Beneficiant el 10 per 100 de nostra venda anyal de 500,000 pessetes, ens produeix molt més que el 35 per 100 que han de carregar la majoria de nostres competidors que en ses vendes no arriben a 100,000 ptes.

NOTA.—Remetem catàleg, mostres, un centímetre i un sistema especial que permet pendre's la mida un mateix, mitjançant l'enviu de 0'30 en segells.

100,000 BERRETS DE PALLA DES DE 1'75 Ptes.

La Casa Bastida regala estampilles verdes per a facilitar a tots els seus clients el posseir un xalet de sa propietat i a la vegada en sorteja un pel seu compte.

